

Koeien op het dak

In de rubriek 'zwart ontmoet groen' schrijft Leven op Daken over de ontmoeting in de praktijk tussen dakdekkers en degenen die de door hen voorbereide multifunctionele daken verder afwerken. Helaas verlopen lang niet alle projecten even soepel.

Zo'n zeven jaar geleden breidde een groot ziekenhuis verder uit. Daarbij werd een gedeelte van het complex uitgevoerd met een daktuin. Niet groot maar wel apart. De opbouw bestond uit een betondak, een dampremmende (nood)laag van gebitumineerd polyestermat, een isolatie van geëxtrudeerd polystyreen-schuim en een toplaag van een EPDM-membraan. Een constructie, zo moet gezegd, die we tegenwoordig niet meer maken.

Bij het aanbrengen van de eerste laag volgde al direct een eerste verrassing. Deze laag kon wel worden aangebracht, maar diende rond een aantal steigers heen te worden gelegd die moesten blijven staan voor het afwerken van de gevels met tegels (!).

De tweede verrassing kwam toen de noodlaag uiteindelijk klaar was en de verdere opbouw snel gestart moest worden omdat het

Er zat niets anders op dan de dampremmende (nood)laag zo goed mogelijk aan te helen, de isolatieplaten uit te krozen voor deze leidingen en vervolgens de toplaag aan te brengen. Nadat alle details waren uitgevoerd kon de daktuin worden aangelegd, uit te voeren door een derde partij.

De derde verrassing kwam toen de werkzaamheden aan de daktuin al een eind gevorderd waren. Er zouden koeien op het dak worden geplaatst (!). Geen levende koeien maar rijdende kunstwerken in de vorm van koeien op een railsysteem. Het gehele kunstwerk werd aangelegd door een daarin gespecialiseerd bedrijf en direct geplaatst op de dakbedekking, gescheiden door rubbergranulaat stroken. Maar toen het werk gereed was, kwamen er al snel lekkagemeldingen, vooral zichtbaar in de eerder genoemde lichtspotjes in de hal daaronder.

Na diverse pogingen om de lekkages te herstellen – wat niet tot het gewenste resultaat leidde – werd besloten om de gehele tuin toch maar weer te verwijderen. Al tijdens deze werkzaamheden werden diverse beschadigingen in de losliggende EPDM-toplaag geconstateerd: kleine en grote beschadigingen. Ook werd bij diverse insnijdingen duidelijk dat er veel vocht in de constructie was gekomen.

Gekozen werd voor een algehele dakrenovatie en in de nieuwe situatie een omgekeerd daksysteem aan te brengen, gedeeltelijk met de bestaande geëxtrudeerde polystyreen isolatieplaten. Tussen de elektraleidingen werden gebitumineerde perlietplaten gelegd, 20 millimeter dik, met een volledig verkleefde laag gebitumineerd polyestermat en een nieuwe toplaag van zelfklevende EPDM/SBS bedekking. Alle doorvoeringen werden vernieuwd en de isolatieplaten aangebracht met onder de rails voor het kunstwerk een zwaardere persing isolatieplaat. Na het dakvlak ongeveer 48 uur onder water te hebben gezet werden het kunstwerk en de daktuin weer aangebracht.

Na veel ergernis, besprekingen en kosten rijden de koeien nu alweer diverse jaren rondjes op een nog steeds dicht dak. Conclusie: alweer een wijze les. Stem alles van tevoren goed af, geef één partij de opdracht, coördinatie én uitvoering, en zet koeien alstublieft alleen op een dak met gras (!).

De derde verrassing kwam toen de werkzaamheden al een eind gevorderd waren

overall lekte. Over het gehele dakoppervlak waren echter elektrapijpjes over de dampremmende (nood)laag geplaatst (!). Die waren nodig voor de lichtspotjes in de betonvloer, zo werd gezegd, en dit kon niet anders omdat er geen plafond in de onderliggende centrale hal was voorzien.

Cees van Loenen,
technisch directeur Mastum Daksystemen